ISBN 978 90 00 40218 2
ISBN 978 90 00 40219 9 (e-book)
NUR 285

© 2026 Van Goor
Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum bv

Oorspronkelijke titel: *You Are the Detective – A Creeping Hand Murder*
Oorspronkelijke uitgave: © 2025 TEN SPEED PRESS, an imprint of the Crown Publishing Group, a division of Penguin Random House LLC
Copyright © 2025 door Maureen Johnson en Jay Cooper. All rights reserved including the rights of reproduction in whole or in part in any form.

www.bestofyabooks.nl

Tekst: © Maureen Johnson
Illustraties: © Jay Cooper
Omslag: Jay Cooper, bewerkt door Saskia Janssen
Zetwerk: Mat-Zet bv

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

JIJ BENT DE DETECTIVE

Een handvol moord

MAUREEN JOHNSON & JAY COOPER

VERTAALD UIT HET ENGELS DOOR ELSBETH WITT

VAN GOOR

AMERIKAANSE SCHRIJVER VERMOORD

Neergestoken in *kamer vol mensen*

GEEN GETUIGEN!

De Amerikaanse schrijver Roy Peterson, bekend van zijn boek **Hendersons BLIK**, is vermoord. Dit gebeurde gisteravond in Mayfair, waar Peterson werd neergestoken tijdens een chic feestje. Volgens alle aanwezigen is er de hele avond niemand in de buurt geweest van meneer Peterson. Hij zat in zijn eentje in een stoel bij de open haard en iedereen dacht dat hij sliep. Pas toen de politie ter plekke was – nadat ze waren gewaarschuwd door een anonieme briefschrijver – bleek dat meneer Peterson overleden was. Het moordwapen lag onder zijn stoel. Hoe kan het dat een man is neergestoken in een kamer vol mensen terwijl niemand bij hem in de buurt is geweest? En waarom heeft niemand iets gezien? Deze misdaad lijkt bovennatuurlijk en de schrik zit er goed in bij de inwoners van Londen.

POLITIE STAAT VOOR RAADSEL

MOORD LIJKT ONMOGELIJKE MISDAAD

De politie heeft nog geen enkele aanwijzing gevonden voor de schijnbaar onmogelijke moord op de Amerikaanse schrijver Roy Peterson. Hij werd neergestoken op Tootleylaan 19, terwijl er zes andere mensen bij waren. Deze getuigen beweren allemaal niet in de buurt te zijn geweest van het slachtoffer. Alleen een soort bovenaards wezen kan dit gedaan hebben. Een hand die door de kamer is gekropen om het mes te pakken... Was dit een seance om demonen uit het huis te verdrijven en is daar iets misgegaan? Het huis is van Ambrose Belvoir, die zichzelf omschrijft als 'kunstenaar en soms ook dichter'. Buurtbewoonster Henrietta Doome noemt Belvoir 'een vreemde snuiter'. Ze vertelt: 'Er komen vaak vreemde mensen naar dat huis. En hij draagt groene pakken! Het verbaast me niets dat daar iemand is vermoord.' De zaak staat inmiddels bekend als 'de moordende geest', omdat alleen een losse hand tot zoiets in staat zou zijn.

POLITIE ZOEKT VERDER NAAR MOORDENAAR

Onderzoek levert niets op

Het onderzoek naar de moord op Roy Peterson, die bekend is komen te staan als 'de moordende geest', heeft nog niets opgeleverd. 'We zijn nog volop bezig met ons onderzoek,' vertelt hoofdinspecteur Harold Jensen. 'We zoeken dit uiteraard tot op de bodem uit. En nee, dit heeft niets met geesten te maken. Er is geen moordende geest in Londen. Bel ons alstublieft niet meer met berichten dat u de geest hebt gezien.'

NEW SCOTLAND YARD
LONDON, SW1

Telefoonnummer:
Whitehall 1212

6 januari 1934

Beste detective,

U hebt ongetwijfeld al gelezen over 'de moordende geest'. De kranten staan er de afgelopen weken vol mee. Ik moet eerlijk bekennen: we staan voor een raadsel. We hebben onze beste mensen op de zaak gezet. (Zelfs Spilsbury helpt mee!) We komen helaas geen steek verder en worden van alle kanten onder druk gezet om de moord op te lossen.

Zou u met ons willen meedenken? Hopelijk snapt u iets van deze verbijsterende zaak? Ik stuur al ons materiaal mee: een samenvatting van de hoofdzaken, ons hele dossier en alle andere belangrijke informatie. Bij alle foto's heb ik mijn eigen opmerkingen gezet.

Ik kan niet wachten om te horen wat u hiervan vindt. U bent misschien wel de enige persoon die deze moord kan oplossen. Dit is uiteraard allemaal strikt vertrouwelijk, dus ik ga ervan uit dat u het met niemand deelt.

Met vriendelijke groet,

Harold Jensen

Hoofdinspecteur
van de Londense politie

Foto van Tootleylaan 19, gemaakt op 27 november, 23.52 uur

De moord vond plaats in de woonkamer, de kamer met de gesloten gordijnen.

KOPIE

New Scotland Yard

29 november 1933

Aan: Hoofdinspecteur Jensen,

afdeling Moordzaken

VERTROUWELIJK

Geachte heer Jensen,

Zoals afgesproken stuur ik u een verslag van de gebeurtenissen op maandag 27 november.

Om 22.40 uur werd ik naar Kleermaker Finsdale gestuurd, op Higginsplein 8. Daar werd ik opgewacht door de heer Edward Finsdale, de eigenaar. Hij vertelde mij dat hij iedere dag na het avondeten teruggaat naar zijn winkel, zodat hij van acht tot halfelf 's avonds in stilte kan werken. Toen hij die avond weer naar huis wilde, zag hij dat er een envelop door de brievenbus in de deur was gestoken. Hij wist zeker dat deze envelop er niet was toen hij om 20.00 uur binnen was gekomen. Hij gaf mij de brief. Er stond: Stuur de politie naar Tootleylaan 19. Er is iemand vermoord.

Hij geloofde het uiteraard niet helemaal en dacht dat het misschien een of andere grap was. Toch belde hij de politie. Ik dacht zelf ook dat het een vreemde grap was, maar ik wilde het natuurlijk wel zeker weten. Ik nam de brief in beslag en ging naar Tootleylaan 19 om te zien of er daar iets aan de hand was.

Tootleylaan is in de buurt van de winkel en ik kwam daar ongeveer twee minuten later aan. Ik keek op mijn horloge toen ik bij de deur was en het was 22.55 uur. Ik klopte aan. Het duurde even, maar uiteindelijk deed er een man open. Hij droeg een rode kamerjas en had tamelijk lang haar. Ik vroeg hoe hij heette en of hij de eigenaar van deze woning was. Hij antwoordde dat dit inderdaad zijn huis was. Zijn naam was Ambrose Belvoir. Ik zei dat het me speet dat ik hem stoorde, maar hij zei: ‘Geen probleem, mijn lieve jongen! Jij bent vast de laatste geest. Kom binnen. We hebben een zeer vermakelijk avondje hier.’

Ik stapte de hal in en legde uit dat de politie had vernomen dat er iemand op dit adres hulp nodig had. ‘Nou,’ zei hij, ‘we hebben inderdaad geen ijsblokjes meer. Sturen ze daar de politie voor tegenwoordig?’

Ik antwoordde dat het leveren van ijsblokjes niet tot het takenpakket van de politie behoorde.

‘Jammer, zeg,’ zei hij. ‘Wat een wereld zou het zijn als de politie ijs kwam brengen. Maar kom verder, het is lekker warm hier. Ga met ons mee op spokenjacht.’

Het was een vreemde man, als ik dat mag zeggen, meneer Jensen.

Hij nam me mee naar een grote, donkere woonkamer. De gordijnen waren dicht en in de open haard aan de andere kant van de kamer brandde een vuur. De kamer was versierd met wat ze in sommige kringen kunst zouden noemen, maar ik vond het niet bepaald mooi. Het deed me denken aan de tekeningen die mijn dochtertje Millie een keer maakte toen ze de bof had en hoge koorts kreeg. Ik houd heus wel van kunst, hoor, meneer Jensen. Een mooi zeegezicht of dat portret dat Whistler heeft gemaakt van zijn moeder, maar niet dit soort rotzooi.

Er waren zes mensen aanwezig in de kamer en in tegenstelling tot meneer Belvoir vonden zij de aanwezigheid van de politie niet bepaald grappig. Ik zal nu omschrijven hoe ik het gezelschap aantrof en ik zal dat doen met de klok mee. In een stoel aan mijn linkerhand zat een zeer mooie dame met blond haar. Ze droeg een zwarte jurk en hoed. Ze zag eruit alsof ze het liefst achter de stoel wilde kruipen van angst. Op de bank naast haar zat een gezette vrouw met een vastberaden blik in haar ogen. Ze zag eruit alsof ze bij het personeel hoorde. Naast haar, in een stoel bij de open haard, zat een man in een pak van tweed, diep in slaap. Tegenover hem, aan de andere kant van de open haard, zat een vrouw die me vaag bekend voorkwam. Ze wreef bezorgd in haar handen. Op de bank naast haar zat een deftige heer en in de stoel rechts van mij zat een kerel die eruitzag als een echte schurk. Knap, maar wel het soort man dat je in de gaten moet houden als er dames in de buurt zijn.

Het viel me meteen op dat er iets vreemds aan de hand was met deze groep. De jonge, deftige meneer Belvoir, de blonde vrouw en de knappe man leken bij elkaar te horen. Dan was er ook nog de vrouw van wie ik later hoorde dat ze de kok was, de oudere man die een lord bleek te zijn en de zenuwachtige vrouw bij de open haard die niet zo chic leek als de anderen. De slapende man leek iemand van de universiteit, of zo. Een raar gezelschap, meneer Jensen. Mijn eerste ingeving was